

— Прѣсна рибица! — Веднага следъ това дигна глава и се погледа: — я гледай! Азъ съмъ сънувалъ.

Рѣдъкъ чудака бѣше дѣдо. Обичаше неудобствата. Защо ги обичаше, Богъ знае, но когато изпадваше въ неудобно положение, изглеждаше напълно щастливъ.

Мама му даваше да яде. Той не сѣдаше като всички хора на земята или на масичката въ хаея, а отиваше при пейката въ градинката и слагаше чинията на самия крайцецъ, тъй че само да се понатисне, и чинийката ще се обърне. И, разбира се, ядѣше правъ.

— Абе, вуйчо, коджамити пейка, че седни като хората, — го моли мама.

— Тъй ми е по-сладко.

Дневния сънъ пакъ на пейката изкарваше. Тя бѣше широка само една педя, но той се простираше съ цѣлия си ръстъ и изкарваше чудесенъ сънъ, като се пазѣше презъ цѣлото време да не падне. Мама го вика на одъра, сочи му миндерлика. Той отказва.

Единъ день една котка се окулиса въ нашия дворъ и не излѣзе отъ тамъ. Спѣше въ боклученото сандъче, катерѣше се по сливата и тъй успѣ да мине за наша. Дѣдо бѣше недоволенъ отъ това, че нѣкаква си дръглива котка си е присвоила толкова голѣми права въ кѣщи. Реши да я убие. Тя като че ли разбираше намѣренията му, та бѣше много предпазлива, когато го виждаше.

— Дѣдо, остави бе! Очитѣ ли ти вади? — го моля азъ.

— Не е твоя работа! Знаешъ ли какъвъ калпакъ носи на гърба си? — пита той, като струпва цѣлъ снопъ бръчки надъ едното си око.

— Какъ тъй?

— Ей тъй! Нека одера кожата ѝ, че ще видишъ, какъвъ калпакъ ще направя отъ нея. Михай Витязу има да ми завиди.

Когато дѣдо си турне нѣщо на умъ, не можешъ го отклони. Следъ дълги дебнения и обикаляния, най-после котката бѣше претрепана.